

Ψυχοσαββάτου τελετή, Ψυχοσαββάτου σχόλη,
πού κάνουνε μνημόσυνο γιά τούς νεκρούς των ὀλοί.

Ψυχοσαββάτου τελετή
καί τῶν νεκρῶν ἡμέρα,
πού βγαίνουν έξω σκελετοί
νά πάρουν φῶς κι' ἀέρα.

"Όλα τῆς γῆς αὐτῆς τὰ ζᾶ
μοῦ φαίνονται πολὺ χαρᾶ
καί σιχαμένα καί περᾶ.

"Αχου... βρυχᾶται, Περικλῆ, τὸ θηριοτροφεῖο...
τὸ Σῦμπαν εἶναι γύρω μας ἕνα Νεκροταφεῖο,
ἔσθυσαν μὲ τὸν πόλεμο ζωῆς σφριγώσης φῶτα,
καί τί νά κλάψης ἔπειτα, καί τί νά κλάψης πρῶτα;

Σκότος, ἐρήμωσις, σφαγή,
νά τῶν βροτῶν ὁ κλήρος,
καί κάθε καρποφόρα γῆ
χέρσος ἀγρός καί στειρός.

Μὲ τούς πολέμους τούς ὀμούς
δὲν ἔχει σὰν καί πρὶν χυμούς,
δὲν ἔχει πιά γλωσσίδες.

Κλαῖνε παντοῦ παρακτικά...
τὰ σπλάγχνα τῆς τὰ μητρικὰ
κατέκοιφαν ὀβίδες

"Εμπρός, φρονήρη πόλεμο, μὴν παύης νά βροντᾶς,
ὠδήγει πρὸς σφαγὴν ἄμυνούς
καί σὲ πεινῶντας καί γυμνοὺς
μὲ βρόντους ν' ἀπαντᾶς.

"Εμπρός, φρονήρη πόλεμο... ὀτηνσφαίραν τῶν κλαυθ-
ὀβίδες σπέρνε μόνον, [μῶνων
"Εμπρός, μὴν παύης, φρενίσαιε καί ρήμαζε μὲ λύσσα,
κι' ἄς εἰν' ἐρήμωσις παντοῦ, κι' ἄς εἶναι σκότος πίσσα.

Μέσα σὲ κόλασιν πυρὸς
ἀπὸ μανίαν τρομεροῦς
ρίχνε πυρφόρα βέλη.

Καί μὲ σκηπτούχους ἐναγείς
κατάσκαβε πυριφλεγῆς
τὴν μάννα τὴν Κυβέλη.

Καί καθεμὶς ζωῆς πηγὴν
νά τὴν ἀποξηράνης,
καί κάθε καρποφόρον γῆν
νά τὴν καταμαράνης.

Κάτω μας ὑποβρύχια κι' ἀεροπλάν' ἀπάνω...
βροτὸν ἀκατάπαυσα, φωνιά,
καί χάλα τοῦτον τὸν ντουνηῖ
τὸν ψεύτη καί τὸν πλάνο,
καί κτύπα τον τὸν ἄτιμο καί τὸν στυδιανὸ
ἀπὸ τῆ γῆ, τῆ θάλασσα, κι' ἀπὸ τὸν οὐρανὸ.

**Κι' ὁ Περικλῆτος πάλι
ὀτὴν ἴδρα νότα ψάλλει,**

Π. — Ὁ πόλεμος, ὁ πόλεμος... ἄς εἰν' εὐλογημένος...
γιὰ τοῦτον ἄματι, ὄπρε κάθε φυλὴ καί γένος.

Μὲ τοῦτον εὐτυχέστατος διαβαίνει κάθε χρόνος,
γιὰ τοῦτον ἤλιθε ὀτάς κλεινίς κι' ἐκείνος ὁ Βαρῶνος,
καί δὸς του καί μπαίνωβγαίνε μὲ τῆς Αὐλῆς κηφῆνας
σ' ἐκεῖνο τὸ Γερμανικὸ Παλάτι τῆς Αὐδῆνας.

"Εκείνος κι' Ἐμικροῦ Ρωμηοῦς μᾶς ἐβγαλε ὀτὴ μέση,
ἐκεῖνος ἐξεμῶρανε, καί κἀποῦνος γέρονος τότε,
καί τὸ καλᾶνὰ φέρεσαν καί τῆς Τρουκαῖς τὸ φέσι
κι' ὄσοι δὲν τὸ φέρεσαν περνούσανε προδῶται.
"Εκείνος καί τῆς ἐκλογαῖς ἐσκάρωσε τοῦ Γούδα
κι' ἐγέννησε ὀτόν Γούναρη οὐβνᾶ γιὰ τὴν Ἀρκοῦδα

"Εκείνος Ἡρακλᾶκηδες μᾶς ἐβγαλε τοῦ Θρόνου
κι' ἐμαίοντο τριγύρω του πᾶθη, ψευστιαῖς καί δόλοι,
κι' ἔκαναν πολλοὶ βουτιαῖς ὀτὰ μάρακα τοῦ Βαρᾶνου,
οὔ καί τὴν μνήμην σήμερον ἐπιτελοῦμεν ὀλοι.

Μ' αὐτὸν καλοῦν' ὀσάσανε τῆς σφαιρας τῆς γῆν...
αἱμάτων δεῖνα πλούσια καί κόμης καί θαλά,
ὁ κόσμος ἀπεινᾶζε τὴν νάρκην τῆς εἰρήνης
καί τὴν ζωὴν ἀφάντατος ποικίλει ποικίλια.

"Ὁ πόλεμος, ὁ πόλεμος... ἐν ὄμοις κι' ἐν ὄργάνοις
δοξάζετὲ τον μέγαρο καί φραγκὰ κονάκια...
μ' αὐτὸν λιμὸς παντοειδῆς, μ' αὐτὸν τροφίμων ὀπάνις,
μ' αὐτὸν σπανίζου σήμερα κι' ἐκεῖνα τὰ σπανᾶκια,
καί προτιμότερον νά πᾶς ὀτὰ μέτασσα, κλαψάρη,
παρὰ νά πᾶς ὀτὴν ἀγορὰ γιὰ κρέας καί γιὰ ψάρι.

"Ὁ πόλεμος παρᾶξυνε πολλὰν παροξυσμούς,
μ' αὐτὸν θαρᾶσ πᾶς ἀλλὰς κι' ἔδω τὸ ροικικό μας,
αὐτὸς τραπῶν ἐφοδᾶσκωσε προῖπολογισμούς,
ἐκείνος λὲν πᾶς φοδᾶσκωσε πολὺ καί τὸν δικὸ μας,
καί τᾶρα βλέπομεν κι' ἐμεῖς τῆς φτώχειας τὴν μητέρα
μὲ δισεκατομῦρια σὰν νᾶταν Ἐγγλιτέρα.

**"Ὁ Φασουλῆς παραληθῶν
μὲ τὸνον κᾶπως ἱλαρὸν.**

Φ. — Καλῶς ὀτηντὴν Σαρακοστή τὴν ἴδια καί τὴν ἴδια
ἀλλὰ χωρὶς θαλασσινὰ καί σκόρδε καί κρεμμύδια.
Καλῶς ὀτὴν τὴν Σαρακοστή, ποῦ πέφτουν πᾶχη, λίπη,
καί Δόρδο σήμερ' ἄν σὲ λὲν ἡ λόρδα δὲν σοῦ λείπει.
Σαρακοστή τῶν νηστειῶν καί τῶν ψυχοσαββάτων,
καί μόνον κατανάλωσις ἀνθρωπινῶν κρεάτων.

Τὸ χνότο σου παραβρωῖ,
βρὲ Περικλῆ λιμάρη...
νᾶχαμὲ λίγο ταραμᾶ
καί κόκκινον χαρβᾶσι,

γιὰτὶ τὸ μαθρο ἐδῶκωσαν οἱ Μπλοσεβίκοι τᾶρα
ὀτοῦς φίλους των τοῦς Γερμανοῦς μαζὶ μὲτᾶλλα δῶρα.

Πόλεμος διου κι' ἄν στραφῆς,
μὰ σὺ, βρὲ παρλακίτα,
σῆμα καί ξανακτύπα
βαρβάρους καί καταστροφῆς.

Κι' ὄταν αὐτοὶ θᾶ λείψουνε, ποῦ μ' αἵματα μεθᾶνε,
τότε κι' ὁ πόλεμος αὐτὸς εὐλογημένος θᾶναι.